

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Μέσα Από Τις Στάχτες

© Κώστας Βουλαζέρης, 2008

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](#).

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Ο ταξιδιώτης γονάτισε μπροστά στον νερόλακκο, γέμισε τις χούφτες του με νερό, και ήπιε αχόρταγα.

Γύρω του απλωνόταν η έρημος: μια ατελείωτη έκταση από βράχους και άμμο. Απόμακρα, στη Δύση, φαινόταν το Βουνό της Φωτιάς, κατάμαυρο και ήσυχο ετούτες τις ημέρες· αλλά κανείς δεν μπορούσε να μαντέψει πότε θ' άρχιζε, πάλι, να ξερνά φλόγες, διάπυρες πέτρες, και ποτάμια από λάβα.

Ο ταξιδιώτης ήξερε ότι αυτό ήταν το τελευταίο νερό που ίσως να έβρισκε. Γέμισε τους ασκούς του, για να έχει στον υπόλοιπο δρόμο.

Ορθώθηκε. Ήταν ψηλός και μυώδης. Το σώμα του ήταν γυμνό απ'τη μέση κι επάνω· οι μύες του διακρίνονταν έντονα στο φως της αυγής, δημιουργώντας σκιές ανάμεσά τους. Στους ώμους του έπεφτε μια πράσινη κάπα, και στο κεφάλι του φορούσε την κουκούλα της· το βαρύ ρούχο τον ζέσταινε, μα, αν δεν το είχε επάνω του, θα καιγόταν ολόκληρος. (Ο ήλιος δεν ήταν φιλικός σε τούτα τα μέρη· ήταν μια φλεγόμενη σφαίρα, περιστοιχισμένη από χορεύουσες γλώσσες φωτιάς.) Το πρόσωπο του ταξιδιώτη ήταν στωικό και ήρεμο· παρά τη στωικότητα και την ηρεμία, όμως, η όψη του θα μπορούσε να χαρακτηριστεί μόνο άγρια, όπως η όψη ενός θηρίου που ξέρει πολύ καλά πώς να σκοτώνει. Στην αριστερή μεριά του προσώπου του άντρα υπήρχε μια δερματοστιξία που έμοιαζε με

μαύρες φλόγες. Από τη ζώνη του κρέμονταν κόκαλα ζώων και θύσανοι από τρίχες. Στην πλάτη του κρεμόταν ένα μεγάλο σπαθί, περασμένο σε πέτσινο θηκάρι.

Ο ταξιδιώτης στράφηκε στα βορειοδυτικά και συνέχισε την πορεία του μέσα στην έρημο, ενώ η ζέστη της ημέρας ολοένα και δυνάμωνε. Τα μποτοφορεμένα πόδια του κλοτσούσαν άμμο και χαλίκια.

Από πάνω του, μετά από κάποια ώρα, πέρασε ένα γεράκι της ερήμου, κρώζοντας δυνατά. Ο άντρας το κοίταξε φευγαλέα, και παρατήρησε πως έψαχνε για φαγητό. Σε λίγο, το γεράκι βούτηξε προς τα κάτω, με τα φτερά του μαζεμένα, κι ύστερα υψώθηκε πάλι στον ουρανό, κρατώντας στα νύχια του ένα αμμοπόντικα.

Το μεσημέρι, ο ταξιδιώτης σταμάτησε στη σκιά ενός μεγάλου ογκόλιθου, για να ξεποστάσει και ν'αφήσει τη δυνατή κάψα να περάσει, προτού συνεχίσει να οδοιπορεί. Σ'αρκετή απόσταση απ'αυτόν μπορούσε να δει ότι είχαν καταυλιστεί κάποιοι νομάδες, καμια τριανταριά στο σύνολό τους. Δεν έκαναν, όμως, καμια κίνηση για να τον πλησιάσουν· ούτε εκείνος έκανε καμια κίνηση για να πλησιάσει αυτούς.

Όταν η ζέστη μειώθηκε και ο ήλιος έπεσε κάπως, ο ταξιδιώτης βγήκε απ'τη σκιά και ζύγωσε τους νομάδες που ετοιμάζονταν να φύγουν. Μίλησε μαζί τους. Τους έδωσε κάποια πράγματα και πήρε κάποια άλλα. Όλοι έμειναν ευχαριστημένοι, κι οι νομάδες τον ρώτησαν προς τα πού πήγαινε. Ο ταξιδιώτης έδειξε βορειοδυτικά.

Στο Πεδίο της Στάχτης; απόρησαν.

Ναι, εκεί, απάντησε εκείνος.

Του ευχήθηκαν καλή τύχη, και του είπαν ότι, την αυγή, είχαν δει ένα σμήνος ξιφόμυγες να πετά προς αυτή την κατεύθυνση. Καλά θα έκανε να ήταν προσεχτικός, ώσπου να φτάσει... και, βέβαια, ακόμα προσεχτικότερος όταν έφτανε· αλλά τούτο εννοείτο, γι'αυτό κιόλας δεν το είπαν με τα χείλη τους, αλλά με τα μάτια τους και τα πρόσωπά τους. Οι νομάδες της ερήμου δε χάνουν τα λόγια τους άσκοπα.

Ο ταξιδιώτης πορεύτηκε βορειοδυτικά, κι ανέβηκε σε βραχώδεις τόπους, αφού εκεί τον πήγε ο δρόμος.

Στο φως του σούρουπου, κι ενώ στεκόταν πάνω σε μια πλατιά πέτρα, νιώθοντας έναν παγερό αγέρα να τον χτυπά, ατένισε εξ αποστάσεως την έρημο να τελειώνει, το χρυσαφένιο χρώμα της να χάνεται και να αντικαθίσταται από ένα σκούρο, μαύρο χρώμα.

Το Πεδίο της Στάχτης.

Ο ταξιδιώτης άναψε φωτιά, για να περάσει τη νύχτα· και είχε το νου του για τις ξιφόμενες που είχαν αναφέρει οι νομάδες. Δεν είδε, όμως, καμία τους να τον πλησιάζει.

Ένα άλλο πλάσμα τον πλησίασε.

Μέσα από τις χαραματιές των βράχων, δύο στενά μάτια στραφτάλισαν, κι ένα λιγνό, μυώδες σώμα παρουσιάστηκε. Τετράποδο και άτριχο, με μακρόστενη μουσούδα, μεγάλους κυνόδοντες, και αφτιά μυτερά που έγερναν προς τα πίσω. Ένας λύκος της ερήμου.

Ο ταξιδιώτης ορθώθηκε, ξεθηκαρώνοντας το μεγάλο σπαθί απ'την πλάτη του και κρατώντας το με τα δύο χέρια. Δεν έμοιαζε νάχει ανησυχήσει από την παρουσία του θηρίου.

Το σώμα του λύκου, παρατήρησε, είχε πολλά μικρά τραύματα, σαν από δεκάδες δυνατά τσιμπήματα. Και τότε, ο ταξιδιώτης θυμήθηκε: *οι ξιφόμενες των νομάδων...* Το ζώο θα ήταν, αναμφίβολα, εξοργισμένο, και θα ήθελε κάπου να βγάλει την οργή του. Και να τραφεί.

Ο στόχος του ήταν προφανής.

Ο λύκος της ερήμου άρχισε να κάνει κύκλο γύρω απ'τον ταξιδιώτη, ζυγιάζοντάς τον με τις αισθήσεις του, αναμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να του χιμήσει, ψάχνοντας να βρει το αδύνατο σημείο του αντιπάλου του.

Ο άντρας περίμενε, πανέτοιμος, βαστώντας το σπαθί του, η λεπίδα του οποίου γυάλιζε στις τελευταίες ακτίνες του ήλιου.

Ο λύκος όρμησε, πηδώντας και γρυλίζοντας, ενώ πριν ήταν τόσο σιωπηλός.

Ο ταξιδιώτης σπάθισε.

Ένα δυνατό *ΧΡΟΥΚ!* αντήχησε, κι ένας γδούπος.

Το σώμα του λύκου βρέθηκε στο βραχώδες έδαφος, σπαρταρώντας. Το κεφάλι του ήταν ένα μέτρο παραπέρα.

Ο άντρας περίμενε, μέχρι το σώμα να πάψει να εκτοξεύει αίμα και να μείνει ακίνητο. Ύστερα, θηκάρωσε το σπαθί του, τράβηξε ένα λιγνό και μυτερό ξιφίδιο, και έκοψε τον λύκο της ερήμου σε μερικά συγκεκριμένα σημεία. Μάζεψε δύο μικρά κόκαλα και τα πέρασε στη ζώνη του, μαζί με τ' άλλα. Έπιασε το κουφάρι, με το ένα χέρι, και το πέταξε μέσα σε μια σχισμάδα των βράχων. Έπειτα, πέταξε και το κεφάλι στο ίδιο μέρος.

Κάθισε κοντά στη φωτιά του και διανυκτέρευσε.

Το πρωί, δεν άργησε να φτάσει στο Πεδίο της Στάχτης: το μέρος που, κάποτε, το Βουνό της Φωτιάς είχε καλύψει με λάβα: το μέρος που, κάποτε, ακόμα πιο παλιά, λέγανε πως ήταν ένας υπέροχος τόπος, γεμάτος δέντρα και ζωή, μια παραδεισένια όαση στα βάθη της ερήμου. Τώρα, όμως, τα πάντα ήταν μαύρα. Στάχτη κι άλλη στάχτη, την οποία κλοτσούσαν οι μπότες του ταξιδιώτη και γίνονταν κι αυτές μαύρες.

Τα δέντρα που συναντούσε ήταν απολιθωμένα, έμοιαζαν με πέτρινες κολόνες· και, κάπου-κάπου, έβρισκε και πέτρινους σκελετούς: ό,τι είχε απομείνει από ανθρώπους και ζώα. Η λάβα καταστρέφει στιγμιαία, αλλά, συγχρόνως, έχει και μια καλλιτεχνική φύση: αφήνει πίσω της μνημεία αέναα.

Στο Πεδίο της Στάχτης, όμως, υπήρχαν και οντότητες που δεν είχαν αποδεχτεί την καταστροφή τους.

Ενώ πλησίαζε το μεσημέρι, ο ταξιδιώτης είδε τη στάχτη να σηκώνεται στα δέκα μέτρα μπροστά του. Να σηκώνεται και να εκτινάσσεται τριγύρω, για ν' αποκαλύψει έναν γίγαντα από πέτρινα κρανία και κάθε λογής κόκαλα. Ένα αμάλγαμα ανθρώπων και ζώων, το οποίο βάδιζε τότε στα δύο και τότε στα τέσσερα, και γύρω απ' το οποίο ο ταξιδιώτης μπορούσε να δει μια γαλακτώδη αύρα, που γλιστρούσε ανάμεσα από τα κόκαλα και, ύστερα, ξεπρόβαλλε πάλι. Το εσωτερικό της ούτε στιγμή δεν έπαυε να πάλλεται.

Τόσα ανήσυχα πνεύματα...

Ο γίγαντας ήρθε καταπάνω στον ταξιδιώτη, με μεγάλες δρασκελιές, απλώνοντας ένα πελώριο χέρι προς το μέρος του. Ένα χέρι με έξι δάχτυλα και γαμψά νύχια. Ένα χέρι καμωμένο από απολιθωμένα κόκαλα νεκρών.

Ο άντρας τράβηξε το σπαθί του και το χτύπησε, διαγράφοντας ένα γρήγορο ημικόκλιο εμπρός του: μια κίνηση που θα είχε κόψει στα δύο οποιονδήποτε άνθρωπο. Πολλά από τα κόκαλα του χεριού έσπασαν, αλλά ο γίγαντας δεν έμοιαζε να νιώθει πόνο· το χέρι συνέχισε. Δεν είχε, όμως, τώρα αρκετά δάχτυλα για να κλείσει γύρω απ' τον ταξιδιώτη, έτσι τον χτύπησε, με τα νύχια του, και τον έστειλε παραδίπλα μέσα στη στάχτη, με την κάπα του σκισμένη και το σώμα του ματωμένο.

Ο άντρας ορθώθηκε, ξανά, κι αντίκρισε το τέρας.

Ο εχθρός του δεν ήταν ένας· ήταν πολλοί.

Ο εχθρός του δεν ένιωθε πόνο.

Ο εχθρός του ήθελε να τον σκοτώσει –αλλά γιατί; Για να τραφεί; Τι τον έτρεφε;

Οι ψυχές;

Ο άντρας έπιασε δύο απ' τα κόκαλα στη ζώνη του. Τα κόκαλα που περιείχαν ψυχές. Τις ψυχές των ηττημένων του αντιπάλων.

Ο γίγαντας ζύγωσε, με δρασκελιές παράταιρες.

Ο ταξιδιώτης τού πέταξε τα κόκαλα που κρατούσε, αρθρώνοντας τρεις Λέξεις Απελευθέρωσης.

Ένα δυνατό ουρλιαχτό ακούστηκε, μια διαπεραστική τσουρίδα, προερχόμενη από τη γαλακτώδη αύρα που τύλιγε τον οστέينو γίγαντα. Τα κόκαλα που είχε πετάξει ο άντρας χάθηκαν μέσα στην αύρα, σα ν'αφομοιώθηκαν· κι εκείνος έτρεξε, γρήγορα, απομακρύνθηκε, όσο η νεκροζώντανη οντότητα τρεφόταν.

Σταμάτησε ανάμεσα σε μερικά απολιθωμένα δέντρα, μετά από έναν σωρό σκελετωμένων αλόγων, και κοίταξε πίσω του. Ο γίγαντας είχε, περιέργως, εξαφανιστεί. Μάλλον, είχε βυθιστεί, πάλι, κάτω από τις στάχτες. Παράξενο δεν ήταν, πόσο εύκολα μπορούσε να κρυφτεί ένα τόσο μεγάλο τέρας;

Ο ταξιδιώτης στράφηκε και συνέχισε την πορεία του.

Το βράδυ, καθώς προσπαθούσε ν'ανάψει μια φωτιά, αισθάνθηκε κάτι να τυλίγεται γύρω απ'το δεξί του πόδι. Δε γύρισε να δει τι ήταν· τράβηξε αμέσως το σπαθί του, μ'έναν ταχύ, συρτό, μεταλλικό θόρυβο. Και ήταν τυχερός που αντέδρασε έτσι· γιατί άλλο ένα πλάσμα αναδύθηκε μέσα από τις στάχτες της πεδιάδας. Μια μακριά, κοκάλινη ουρά, που στο πέρας της βρισκόταν ένα μακρύ κεντρί, το οποίο ίσως νάταν και απολιθωμένο μαχαίρι. Ο ταξιδιώτης έκοψε την ουρά, προτού τον χτυπήσει, θρυμματίζοντας τα κόκαλα.

Κι ύστερα, κοίταξε το πόδι του, για να δει ότι το άλλο άκρο της ουράς ήταν τυλιγμένο γέρα γύρω του. Δεν είχε κεντρί, για να τον τρυπήσει, αλλά είχε αρχίσει να τον σφίγγει, σα μέγγενη, με σκοπό να του λιώσει τα κόκαλα.

Ο άντρας αντέστρεψε το σπαθί του και το πέρασε ανάμεσα στα οστά της ουράς, ενώ γρύλιζε απ'τον πόνο. Όταν η λεπίδα του ήταν εκεί όπου ήθελε, τη μετακίνηση, απότομα, και η ουρά έσπασε, ελευθερώνοντας το πόδι του. Τα κομμάτια της δεν κινούνταν, πλέον.

Ο ταξιδιώτης κάθισε στις στάχτες του εδάφους, τρίζοντας τα δόντια και κρατώντας το γόνατό του.

Το ήξερε πως τούτο το ταξίδι δε θα ήταν εύκολο.

Σε λίγο, είχε ανάψει φωτιά, και ζεσταινόταν από τις φλόγες της. Από μακριά μπορούσε ν'ακούσει ουρλιαχτά, οιμωγές, και θρηνητικές κραυγές· μα τίποτα ζωντανό δεν υπήρχε σ'αυτά τα μέρη...

Η αυγή τον ξύπνησε, με το γκριζο φως της, διώχνοντας έναν σκοτεινό εφιάλτη απ'το μυαλό του και επαναφέροντάς τον σε μια ακόμα σκοτεινότερη πραγματικότητα.

Αλλά αυτό δεν πτοούσε τον ταξιδιώτη· είχε μάθει και παλιότερα να πορεύεται στο σκοτάδι για να φέρει το φως.

Σηκώθηκε και συνέχισε να οδοιπορεί πάνω στο Πεδίο της Στάχτης.

Πέρασε από ένα ανοιχτό μέρος όπου οι στάχτες ανασάλευαν διαρκώς κάτω από τα μποτοφορεμένα πόδια του, και αρουραίοι ξεπρόβαλλαν, κάπου-κάπου, ατενίζοντάς τον με φλογερά μάτια και κουνώντας μακριές ουρές, με τρόπο που έμοιαζαν να λένε: *Σε περιμένουμε, για να πεθάνεις και να ροκανίσουμε τα οστά σου, θνητέ.*

Ο ταξιδιώτης νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει τις μοχθηρές τους φωνές μέσα στο κεφάλι του: και ήξερε ότι κοντά του δεν βρίσκονταν συνηθισμένοι αρουραίοι, αλλά διαβολικά πνεύμα σε μορφή αρουραίων.

Δεν είχε σημασία, όμως, γιατί δεν τον πλησίασαν. Τα διαβολικά πνεύματα φοβόνταν τον ταξιδιώτη, από παλιότερες συναναστροφές μαζί του. Είχαν μάθει να τον φοβούνται. Έτσι, τον κοιτούσαν μονάχα, με μίσος στα μάτια.

Αφήνοντας το λημέρι των αρουραίων, ο άντρας διέσχισε ένα μικρό δάσος από απολιθωμένα δέντρα· κι εκεί, ανάμεσα σ'αυτά, διέκρινε και μερικά σημεία που γυάλιζαν... Γυάλιζαν έτσι όπως δε θα περίμενε κανείς να δει τίποτα να γυαλίζει στο Πεδίο της Στάχτης. Γυάλιζαν μ'ένα καθαρό, λευκό φως. Ο ταξιδιώτης έστρεψε το βλέμμα του και διέκρινε άνθη, με ψηλούς μίσχους και κλειστά μπουμπούκια, τα οποία έμοιαζαν με τριαντάφυλλα μα δεν ήταν· και ήταν καλυμμένα από κάποιου είδους κρυσταλλική μορφή, σα νάταν παγωμένα. Τη λευκή γυαλάδα την εξέπεμπε το κρύσταλλο. Όπως επίσης και μια αύρα δύναμης, που ο άντρας μπορούσε να αισθανθεί. Αυτές οι ψυχές είχαν προστατέψει τον εαυτό τους από το Πεδίο της Στάχτης. Ήταν καθαρές, γενναίες ψυχές. Ο ταξιδιώτης αμφέβαλλε αν ο ίδιος θα αποδεικνυόταν τόσο γενναίος σε παρόμοιες συνθήκες.

Όταν βγήκε απ'το δάσος, ήταν πλέον μεσημέρι, και πλησίασε έναν τόπο γεμάτο χαλάσματα: λίθινα κομμάτια από τείχη, οικοδομήματα, κίονες, καμάρες, αγάλματα, και πηγάδια. Εκεί όπου πρέπει κάποτε να ήταν μια πλατεία, ο ταξιδιώτης κάθισε, να ξαποστάσει και να φάει λίγο. Και, καθώς έτρωγε, άκουσε πολλά, ακανόνιστα κροταλίσματα από αλυσίδες. Γύρισε να κοιτάξει και είδε τέσσερις πέτρες που σχημάτιζαν κύκλο και ήταν γεμάτες μυστικιστικά χαράγματα. Από τις πέτρες κρέμονταν οι αλυσίδες, οι οποίες φαίνονταν να κινούνται αυτόβουλα, για να παράγουν τον εφιαλτικό ήχο που παρήγαγαν.

Κι όμως, ο ταξιδιώτης ήταν βέβαιος πως δεν ήταν μόνος.

Τελείωσε το λιτό φαγητό του και σηκώθηκε, πλησιάζοντας τις τέσσερις πέτρες, που η καθεμία είχε το μισό του ύψος, και σε πλάτος δεν ήταν μεγαλύτερη από το μισό άνοιγμα και των δύο χεριών του.

Οι αλυσίδες κινήθηκαν, γρήγορα· έγραψαν επάνω στις στάχτες ανάμεσά τους: ΑΝΑΖΗΤΑΣ ΚΑΤΙ.

Και λοιπόν;

Οι αλυσίδες κινήθηκαν, πάλι· έσβησαν τις προηγούμενες λέξεις, κι έγραψαν τώρα: ΞΕΡΕΙΣ ΠΟΥ ΝΑ ΤΟ ΒΡΕΙΣ;

Θα το βρω.

ΧΡΕΙΑΖΕΣΑΙ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΟΥ.

Δεν τη χρειάζομαι. Ο ταξιδιώτης έστρεψε την πλάτη στις τέσσερις πέτρες, έτοιμος να φύγει.

Πίσω του, άκουσε τις αλυσίδες να κινούνται, ακόμα πιο γρήγορα από πριν, και να κάνουν έντονο θόρυβο, να απαιτούν από εκείνον να κοιτάξει στο έδαφος, στις στάχτες.

Ο ταξιδιώτης στάθηκε, ακίνητος για μια στιγμή. Μετά, στράφηκε. Κοίταξε.

ΓΝΩΡΙΖΩ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΣ ΟΠΟΥΔΗΠΟΤΕ.

Και το τίμημα;

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΑΖΙ ΣΟΥ.

Τη νύχτα θα είμαι μακριά από εδώ.

ΤΩΡΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΝΥΧΤΑ.

Ο ταξιδιώτης είδε καπνό να συγκεντρώνεται μπροστά στα μάτια του, να μισοκρύβει την πραγματικότητα, να την αλλοιώνει. Ο καπνός δεν είχε προέλθει από καμία φανερή πηγή· είχε προέλθει από το σκοτάδι πίσω από τον κόσμο, εκεί όπου τα πάντα είναι πιθανά.

Και, καθώς διαλύθηκε, άφησε πίσω του την πραγματικότητα διαφορετική...

Οι αλυσίδες ήταν τεντωμένες, δένοντας μια γυναίκα επάνω σ'έναν σιδερένιο τροχό, ο οποίος γυάλιζε, κατακόκκινος, *πυρακτωμένος*. Η γυναίκα ήταν γυμνή, και ούρλιαζε, καθώς το σώμα της έλιωνε, γλιστρώντας από το κόκαλά της. Ο σιδερένιος τροχός έμοιαζε να την απορροφά.

Τριγύρω, ανθρώπινες φιγούρες διακρίνονταν. Θολές, όμως, σχεδόν ανύπαρκτες. Οι φωνές τους έρχονταν σαν από κάποιο βαθύ πηγάδι.

Ο ταξιδιώτης άκουσε πλάι του μια γυναικεία φωνή να ψιθυρίζει μέσα σ'αφτί του: «Η σειρά μου θα έρθει σύντομα...»

Στράφηκε, και είδε ένα πέτρινο λουτρό, γεμάτο λάσπη· και μέσα στο λουτρό, μια γυναίκα, βυθισμένη ως τους ώμους. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα, λεία, και μακριά, μουσκεμένα από την υγρή λάσπη. «Δεν υπάρχει χρόνος,» είπε. «Έλα...» Η φωνή της, τώρα, δεν ακουγόταν σαν ψίθυρος σ'αφτί του.

Ο ταξιδιώτης ζύγωσε το λουτρό· γονάτισε, στο ένα γόνατο, πλάι του, ατενίζοντας καταπρόσωπο τη γυναίκα. Εκείνη γέλασε, και βυθίστηκε περισσότερο μέσα στη λάσπη, αφήνοντας μόνο το πρόσωπό της να ξεπροβάλλει· τα μάτια της γυάλιζαν, κατάμαυρα.

«Γνωρίζεις το δρόμο για το Μαντείο του Φοίνικα;» τη ρώτησε.

«Γνωρίζω όλους τους δρόμους,» του απάντησε. «Αλλά σύντομα θα έρθει η σειρά μου, και τότε δε θα μπορώ να σου πω τίποτα.»

«Η σειρά σου έχει ήδη έρθει.»

«Όχι σ'αυτό το μέρος. Στο άλλο... Στο άλλο...»

Ο ταξιδιώτης έβγαλε τα ρούχα του και βυθίστηκε στη λάσπη. Η γυναίκα αρπάχτηκε πάνω του, και χόρευαν. Οι κραυγές της δεν άργησαν να γεμίσουν τ'αφτιά του...

...και ο καπνός συγκεντρώθηκε, ξανά...

...και διαλύθηκε.

Ο ταξιδιώτης στεκόταν μπροστά στις τέσσερις πέτρες που σχημάτιζαν κύκλο. Οι αλυσίδες τους κινήθηκαν και, στη στάχτη ανάμεσά τους, του έδωσαν τις κατευθύνσεις που η γυναίκα τού είχε υποσχεθεί.

Ο ταξιδιώτης έφυγε, έχοντας ακόμα τη γεύση της στη γλώσσα του και την οσμή της στα ρουθούνια του.

Ακολούθησε ένα ανηφορικό μονοπάτι ανάμεσα σε ψηλούς ογκόλιθους, επάνω στους οποίους, εδώ κι εκεί, υπήρχαν πανάρχαια, απολιθωμένα δέντρα, με πρόσωπα λαξεμένα στους κορμούς τους και μάτια που έμοιαζαν να τον παρατηρούν.

Το σούρουπο, ένα από αυτά τα δέντρα κινήθηκε: κι απλώνοντας τα γυμνά κλαδιά του προς τα κάτω, επιχείρησε ν'αρπάξει τον άντρα

απ'το λαιμό και να τον πνίξει. Εκείνος, όμως, απομάκρυνε τα μακριά μέλη, με τα χέρια του, και τράβηξε το σπαθί του. Η μάχη που επακολούθησε ήταν άγρια, γιατί το ατσάλι του δεν μπορούσε εύκολα να κόψει τα κλωνάρια, και σπίθες πετάγονταν δεξιά κι αριστερά από τις συγκρούσεις. Συγχρόνως, τα πρόσωπα στους κορμούς ατένιζαν τον ταξιδιώτη επικριτικά.

Στο τέλος, κατάφερε να κοντύνει τόσο τα κλωνάρια του επιτιθέμενου δέντρου, που αυτό πλέον δεν μπορούσε να τον φτάσει, κι ακούστηκε να βγάζει μια διαπεραστική τσυρίδα μίσους και απόγνωσης, μέσα στο βράδυ.

Ο ταξιδιώτης, που ήταν κουρασμένος, ιδρωμένος, και βαριανάσαινε, απομακρύνθηκε και κρύφτηκε ανάμεσα σε κάτι βράχους, εκεί όπου πίστευε ότι κανένα από τα επικίνδυνα δέντρα δε θα μπορούσε, λογικά, να τον αρπάξει. Το σπαθί του, όμως, το κράτησε γυμνολέπιδο στην αγκαλιά του, για καλό και για κακό.

Δεν κοιμήθηκε πολύ τη νύχτα, και το πρωί τον ξύπνησαν οίμωγές που έμοιαζαν να έρχονται από το έδαφος· αλλά, όταν σηκώθηκε και προχώρησε λίγο (με προσοχή, μήπως πάλι κουνηθεί κανένα από τα απολιθωμένα δέντρα), διαπίστωσε πως οι φωνές, ουσιαστικά, προέρχονταν από μια μικρή, στρογγυλή τρύπα πάνω σ'έναν απ'τους ογκόλιθους. Ο ταξιδιώτης τις αγνόησε και συνέχισε να πορεύεται προς το σκοπό του.

Το μονοπάτι σύντομα τελείωσε, και ο άντρας βρέθηκε σ'ένα ύψωμα και μπροστά σ'ένα οικοδόμημα με κωνοειδή σκεπή και αετώματα γεμάτα λαξεύματα.

Το Μαντείο.

Έξω απ'την είσοδό του στεκόταν ένα απολιθωμένο σκέλεθρο, που μέσα στις κόγχες του κρανίου του φαίνονταν αντανακλάσεις από ποτάμια φωτιάς. Στα χέρια του βαστούσε ένα δόρυ.

Τι ζητάς; ρώτησε.

Ο ταξιδιώτης τράβηξε το σπαθί του, δίχως ν'αποκριθεί.

Γνωρίζω τι ζητάς, είπε ο σκελετωμένος φύλακας. Το βλέπω στο πρόσωπό σου.

Ο ταξιδιώτης προχώρησε προς την είσοδο του Μαντείου.

Ο φύλακας επιτέθηκε, καρφωτά, με το δόρυ του.

Ο ταξιδιώτης έσπασε τη μύτη του δόρατος, με μια γρήγορη σπαθιά, κι ύστερα αποκεφάλισε τον φύλακα, μ'άλλη μία. Το κρανίο του τινάχτηκε παραδίπλα και καταράκησε. Στις κόγχες του εξακολουθούσαν να φαίνονται ποτάμια φωτιάς.

Το σώμα, παρότι ακέφαλο, συνέχισε την επίθεση, χρησιμοποιώντας το δόρυ σαν κοντάρι. Ο ταξιδιώτης έσπασε το όπλο στα δύο, και χτύπησε το ένα απ'τα πόδια του αντιπάλου του στο γόνατο, διαλύοντάς το σε κομμάτια απολιθωμένου κοκάλου.

Το σκέλεθρο κατέρρευσε.

Δεν έπρεπε να είχες ζυπνήσει το Βουνό, είπε ο ταξιδιώτης στο κρανίο.

Με ξέρεις; απόρησε εκείνο· η μασέλα του έκανε κλικ-κλοκ-κλακ, ανοιγοκλείνοντας. *Ξέρεις ποιος είμαι;*

Ο άντρας ένευσε. *Σε ξέρω*, αποκρίθηκε, και έφυγε, μπαίνοντας στο Μαντείο και βαδίζοντας ανάμεσα στις ψηλές του κολόνες, κλοτσώντας τη συσσωρευμένη στάχτη με τις μπότες του.

Σταμάτησε σε μια στρογγυλή αίθουσα, στο κέντρο της οποίας υπήρχε ένα πηγάδι.

Θηκάρωσε το σπαθί του στην πλάτη και έβαλε τα χέρια του στο πρόσωπό του. Το έκρυψε μέσα στις παλάμες του, ενώ, συγχρόνως, μουρμούριζε Τρεις Φράσεις Απαγκίστρωσης, ξανά και ξανά και ξανά, προσφέροντας δύναμη από την ψυχή του.

Και, καθώς κατέβασε τα χέρια του, κρατούσε μέσα στις ενωμένες του φούχτες μια μαύρη φλόγα. Μισοπεθαμένη. Και μολυσμένη.

Στην αριστερή μεριά του προσώπου του δεν υπήρχε, πλέον, καμία δερματοστιξία...

Ο ταξιδιώτης ζύγωσε το πηγάδι και στάθηκε στο χείλος του. Άνοιξε τις παλάμες του και άφησε τη μαύρη φλόγα να πέσει μέσα. Καθώς έπεφτε, όμως, δεν έσβησε. Αναζωπυρώθηκε. Φούντωσε. Και το μαύρο της χρώμα διαλύθηκε. Έγινε κατακόκκινο, ζωντανό.

Όταν προσγειώθηκε στον πυθμένα του πηγαδιού, δεν ήταν πλέον μια φλόγα μόνο, αλλά μια πυρκαγιά ολόκληρη, η οποία έκαιγε πάνω στις πέτρες, διαλύοντας τη στάχτη. Και, μέσα από την πυρκαγιά, μια

δυνατή κραυγή αντήχησε. Η κραυγή ενός πουλιού. Ένα μακρόσυρτο *Κραααααα!* Ένας ήχος τόσο διαφορετικός από τους θρήνους και τις οιωμές των νεκρών που στοίχειωναν τούτους τους τόπους.

Η φωτιά μετασηματίστηκε. Τέντωσε έναν μακρύ λαιμό. Άπλωσε δύο μακριές φτερούγες.

Και ο Φοίνικας πέταξε έξω απ'το πηγάδι, φτερουγίζοντας κοντά στην κωνική οροφή της αίθουσας και πάνω απ'τον άντρα.

Δε με ξεχασες, του είπε.

Δεν μπορούσα να σε ξεχάσω. Το είχα υποσχεθεί.

Θα καθαρίσω τώρα ετούτο τον τόπο, είπε ο Φοίνικας. Θα του ξαναδώσω ζωή, που θα ανθίσει μετά από χρόνια.

Το ξέρω, αποκρίθηκε ο ταξιδιώτης. Ας αρχίσουμε.

Βγήκαν απ'το Μαντείο, για να κάψουν τις στάχτες.